

strengt uof frem mod Barnefaderen til det uægte Barn. Jeg maa dertil tillade mig at bemærke, at om end dette maatte kan blive en Konsekvent af Mindretallets Forslag, saa har det ikke været Hensigten, som Mindretallet havde med at stille dem, thi jeg tror nok at turde sige, at Mindretallets Medlemmer i Udvalget vare dem, som vare mest villige til at gaa til strenge Bestemmelser imod Barnefaderen; i alt Fald veed jeg, at jeg for mit Vedkommende, hvis det havde fundet Tilslutning, vilde have været villig til at gaa endog til Bestemmelser som den, at den Erstatning, Barnefaderen skal yde for Udgifterne til Svangerskabet, skulde kunne afsones, og et andet Medlem har været villigt til at gaa til yderligere Bestemmelser i anden Retning. Det er altsaa slet ikke, fordi vi ønskede at stille Barnefaderen gunstigere end Barnemoderen — det ønsker jeg at betone bestemt — men det er, fordi vi have ment, at det kunde medføre Følger, vi ikke ønskede, med Hensyn til den offentlige Sædelighed. Idet jeg iøvrigt skal henvise til den afgivne Mindretals-Betænkning, forbeholder jeg mig, om der maatte blive Anledning dertil, senere i Debatten at komme tilbage til dette Punkt, idet jeg ellers skal udtale, at vi i andre Henseender kunne slutte os til Flertallets Betænkning.

Spøgen: For om muligt at forebygge al ufornoden Misforstaaelse, tillader jeg mig at begynde med at bemærke, at Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt er forelagt af den høitærede Justitsminister, forekommer mig at indeholde virkelige Forbedringer saaledes, at jeg for min Part hellere vil se det ophøiet til Lov end blive ved det nu Bestaaende; naar derfor det Mindretal, hvortil jeg hører, har ment at burde stille Endringer til det forelagte Forslag, der gaa bethdelig videre navnlig i en enkelt Retning end selve Forslaget, saa ere de fremkomne af den Overbevisning fra Mindretallets Side, at Forslaget indeholder i sig altfor Lidt, og at man uden nogenlunde Frygt og Fare for at gjøre Noget Uret kan gaa bethdelig videre i en enkelt Retning. Det er jo, som ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, særlig Lovforslagets § 3, som ikke har kunnet tilfredsstille Mindretallet. Lovforslagets § 3 synes Mindretallet at være en underlig Blanding, idet den paa den ene Side giver Barnemoderen til visse uægte Børn en Ret overfor Barnefædre, der ere asbøde, hvortil den afstjæver Andre en lignende Ret, og Lovforslaget sætter Forskjellen paa, om Barnefaderen har efterladt sig Enke og ægte Børn eller ikke. Det forekommer Mindre-

tallet, at naar man skal løse det Spørgsmaal, for saa vidt det ad Lovgivningens Veileder sig løse, vil det i alle Maader være det vigtigste, at man gaar ud fra den Forudsætning, at naar Mand og Kvinde avle Børn udenfor Ægteskabet, dele de lige Skyld, og af den Grund bør de ogsaa, saa vidt det af Lovgivningen kan bestemmes, have lige Byrder overfor det Barn, de have sat i Verden. Nu er det, som det vil være de ærede Medlemmer bekendt, en gammel — jeg veed ikke, hvor gammel — Lovbestemmelse, at de Børn, Kvinden avler udenfor Ægteskabet, førend hun indgaar Ægteskab, have Arveret efter Moderen. Derfor har Mindretallet ment, at naar Barnet skal have samme Retskrav overfor Barnefaderen som overfor Moderen, bør der tillægges det en lignende Arveret overfor Faderen som den, det efter den nu gjældende Ret har overfor Moderen, og Mindretallet kan ikke skjønne, at det ved dette Forslag gaar noget Mennekses Ret for nær; thi Sagen er jo nemlig den, at naar Talent er om de saakaldte uægte Børns Arveret efter Moderen, gjælder det kun om de Børn, Moderen har faaet, før hun indgik Ægteskab, men ikke om de Børn, en Kvinde maatte avle i Ægteskabet med en Anden end Manden. Disse Børn kaldes, saavidt jeg veed, i Lovgivningen Horebørn eller Bigambibørn, og de have ikke Arveret efter Moderen, og der vil ikke efter Mindretallets Forslag blive Tale om nogen Arveret efter Barnefaderen; forsaavidt Børnene vare avlede udenfor Ægteskabet, medens Faderen levede i Ægteskab med en anden Kvinde. Mindretallet tillader sig derfor paa det Bedste at anbefale det af det stillede Forslag til en ny § 3. — Mindretallet har stillet Forslag til en ny § 4, der gaar ud paa, at naar en Fader til et uægte Barn anfanger sig det til Forsørgelse enten med Moderens eller med andre Vedkommendes Samtykke, skal han have Ret til at bestemme, i hvilken Tro Barnet skal opdrages. Det forekommer Mindretallet at være en saa indlysende Villighed, at der ikke trænges til noget bedre Forvar for den. Jeg skal kun med ganske faa Ord anmærke, hvorfor Mindretallet har ment at burde stille Forslag i den Retning. Det er nemlig foranlediget ved, at der for en 5 å 6 Aar siden foreligger et Par Ministerresolutioner, ifølge hvilke der blev nægtet Faderen til et Barn Ret til at opdrage det i sin Tro, idet Ministeren har henholdt sig til en Lovbestemmelse, om jeg ikke huller feil, af 13de April 1851, hvor det bestemmes, at et Barn skal opdrages enten i en af Forældrenes Tro eller i Følskefirkens Tro. Saavidt jeg skjønner, ser jeg i alt Fald ikke rettere, end